

POGOVOR S FRANCEM HRIBARJEM, PREDSEDNIKOM MESTNEGA SVETA ZVEZE SINDIKATOV LJUBLJANE

»Stabilizacija ne pomeni nazadovanja«

Na začetku pogovora je Franc Hribar, opisal temeljne naloge mestnih sindikatov. »Gospodarski trenutki, v katerem živimo, zahteva od sindikatov temeljito prizadevanje za uresničitev sprejetih dokumentov,« je poudaril uvodoma. »Zavedamo se, da je izhod iz nastalih težav in izboljšanje socialne varnosti delavcev le v bolj-šem delu in večji produktivnosti. Sindikati v Ljubljani se zato borimo predvsem za večje in hitrejše uveljavljanje delavca, ki naj z rezultati svojega dela prispeva k večji ekonomski trdnosti svoje temeljne organizacije in vse družbe. Z uresničitvijo nalog, ki so pred nami, bomo dokazali, ali smo sposobni rešiti nakopičene probleme in odpreti delavcem nove perspektive. To smo v zadnjih 38 letih že večkrat uspešno dokazali. Krepko bomo morali spremeniti svoje navade in odnos do dela ter zaostri odgovornosti pri slehernem delu – od delavca do politika. Vsak se bo moral podrediti tem ciljem, druge izbire ni! Sindikati smo trenutno najbolj aktivni na področju gospodarstva, saj je tu ključ za rešitev naše gospodarske stabilizacije in za zagotovitev socialne varnosti delavcev. V Ljubljani smo že dosegli nekatere pomembne in spodbudne uspehe – predvsem na področju izvoza. Po zadnjih ocenah je letošnji izvoz ljubljanskega gospodarstva na konvertibilno področje za 20 odstotkov večji kot v enakem obdobju lani; čeprav smo se tudi že lani ob tem času odločili za preusmeritev na zahodne trge. Zadnje čase opažamo tudi veliko zanimanje za združevanje dela in sredstev na dohodkovnih osnovah, ne občinsko in krajevno, ampak širše, medrepubli-ško.

Poleg tega delavci vse bolj spoznavajo, da je treba za uresničitev nekaterih velikih in pomembnih nalog združevati akumulacijo. To velja predvsem za skupna vlaganja v naložbe, katerih rezultati bodo vključeni v mednarodno delitev dela ali za tiste, ki bodo uresničile našo drugo strateško usmeritev – večjo proizvodnjo hrane. Zapiranja za svoje »plotove«, ki je bilo prisotno včasih, je v združenem delu vse manj. Delavci pa se tudi vse bolj zavedajo, da stabilizacija ne pomeni nazadovanja. Delavci so za stabilizacijo, se zanj zavzemajo in se zaradi nje tudi marsikomu odreka. Ob teh naporih pa zahtevajo jasne cilje in zadostitev osnovnih potreb za življenje in delo.

Namesto dela krojijo dohodek cene

Ugotovili smo že, da si morajo delavci svojo socialno varnost zagotavljati sami – s svojim delom. Kako pa je z nagrajevanjem po delu?

»Glede nagrajevanja po delu in rezultatih dela ter socialne varnosti delavcev velja povedati, da pri nas nekateri sistemski vprašanji niso razrešili. Tu mislim predvsem področje cenovne politike. Kljub zamrznjenim cenam so se cene reprovitalu dvigovale za 60 pa tja do 90 odstotkov, cene končnih izdelkov pa so lahko narastle le za 7 odstotkov. Delavci s svojimi notranjimi rezervami takšne velike razlike v večini primerov seveda niso mogli pokrivati. Zato imajo v mnogih proizvodnih delovnih organizacijah delavci zelo nizke osebne dohodke – v ljubljanskem Rogu celo pod starim milijonom. Kljub dobremu delu in 100 odstotni proizvodnji, je zato ogrožena socialna varnost preneka-terega delavca. Danes je v temeljnih organizacijah združenega dela zato večji problem zagotovitve surovin za delo, kot pa vprašanje višine osebnih dohodkov. Za boljše nagrajevanje po delu bi morali oblikovati predvsem panožne sporazume, ki bi oblikovali objektivne skupne osnove in pogoje za delo, z njimi pa bi lahko tudi uspešno ocenjevali in merili učinek posameznika ter družbeno koristnost njegovega dela. Največji razkoraki v nagrajevanju po delu in v skupnih osnovah zanj so v Ljubljani predvsem na področju družbenih dejavnosti.

Kje je vzrok, da smo uspešno zavrti le cene končnih izdelkov in ne tudi cen v reprovergi in kakšno vlogo imajo sindikati pri sooblikovanju cen?

»Odlok zveznega izvršnega sveta o zamrznitvi cen je bil sprejet za vse! Vendar kaže, da ga organizacije združenega dela v bančni industriji in tiste, ki izdelujejo končne izdelke, ne izvajajo enako resno. Velikokrat lahko ugotovimo, da so bila tudi povišanja cen dosežena po povsem

legalni poti, ko je bila organizacija združenega dela prisiljena podpisati popolnne samoupravne sporazume, da je sploh lahko delala. Mislim pa, da bi morali letos ko smo sprejemali resolucijo z glavnimi smernicami letošnje ekonomske politike, sprejeti tudi ukrepe, kako bomo te smernice dosledno uresničevali na vseh nivojih. In nenazadnje si moramo prizadevati, da si bodo subjekti združenega dela zagotavljali denar za svojo dejavnost s svobodno menjavo dela, ne pa z zakoni in drugimi administrativnimi ukrepi. Prav zakoni in preveliko administriranje so vplivali na letošnjo cenovno politiko in inflacijo. Delavci so nam na primer letos najbolj očitali na račun sprejemanja odloka o novih prispevnih stopnjah za samoupravne interesne skupnosti družbenih dejavnosti. Ni jih toliko motila višina prispevnih stopenj kot način sprejemanja. To pa je le eden izmed mnogih primerov! Zato si moramo prizadevati, da bodo prišle v ospredje ekonomske zakonitosti, s katerimi bomo lahko obvladovali tudi cenovno politiko.

Kako povezati začetek meseca s koncem?

Kaj predstavlja socialna kartica, o kateri razmišljajo republiški sindikati?

»Danes so zahteve delavcev po strokovnih podlagah za ovrednotenje posameznih del vse večje. Nagrajevanje po delu in rezultatih dela je zato pomemben dejavnik za zagotovitev ne le socialne varnosti delavcev, ampak tudi pravične nagrade za opravljeno delo. Mimogrede mislim, da znanstveno raziskovalno in inovatorsko delo še nista dovolj spodbujana – ne le denarno, saj obstajajo tudi druge oblike družbenega priznanja! Nagrajevanje po delu naj bo edino merilo ekonomske moči in stanja delavca. Tega dejstva ne smemo prezreti tudi pri obravnavanju tako imenovane socialne kartice.

Sindikati podpiramo uvedbo socialne kartice, ker dandanes preneka teri delavci v Ljubljani in najbrž tudi drugje na različnih nivojih uveljavljajo različne socialne pomoči. Pregleda nad njihovim dejanskim družinskim prihodkom pa ni nikjer. Z uvedbo socialnih kartic, ki bi jih oblikovali s pomočjo organizacije združenega dela in krajevnih skupnosti, pa bi lahko ugotovili, kdo so tisti, ki na račun svoje socialne ogroženosti prejmejo preveč in kdo so tisti, ki sploh ne uveljavljajo te svoje možnosti. Vendar ne gre le za ugotavljanje premoženjskega stanja posameznika, ampak tudi za zmanjšanje administriranja in nepotrebne podvajanja pri zbiranju najrazličnejših podatkov ter potrdil, saj bi lahko delavec samo s socialno kartico, ki bi vsebovala vse potrebne podatke, uveljavljal svoje pravice. Prepričan sem, da bomo v Ljubljani socialno kartico uvedli, saj približno 30 tisoč občanov našega mesta prejema socialne pomoči na različnih koncih. Mnogi med njimi pa jih neupravičeno tudi podvajajo.

Kako pa bodo ljubljanski sindikati reševali trenutno socialno problematiko več kot 10 tisoč najbolj ogroženih delavcev, ki prejema manj kot milijon starih dinarjev mesečno?

Ob novem letu smo ugotovili, da prejema v Ljubljani okoli 10 tisoč delavcev manjši osebni dohodek kot 10 tisoč dinarjev. Sindikati si zato že tri mesece prizadevamo, da bi zagotovili skozi delo in osebni dohodek, ki ga delavci prejema zanj, tudi njihovo socialno varnost. Zato moramo »pretresti« predvsem tisto proizvodno delo, ki ne dosega takšnih rezultatov, kot bi moralo, da ugotovimo, če ga potrebujemo ali ne. Z organizacijskimi in drugimi oblikami si moramo prizadevati za prestrukturiranje proizvodnje v takšno, ki bo svojim delavcem zares lahko zagotavljala socialno varnost. Po temeljiti oceni svojega trimesečnega dela, ko smo si prizadevali, da bi bilo socialno ogroženih delavcev čimmanj, smo tudi ugotovili, da je bila ponekod, kot sem že prej omenil, vzrok za nizke osebne dohodke tudi neložnica cenovna politika. Kdo se bo na primer odločil, da bo za osebni dohodek v višini starega milijona čistil ljubljanske ulice? Prizadevamo si, da bi zagotovili socialno varnost vsakemu delavcu, ki bo svoje dolžnosti na delovnem mestu 100-odstotno izpolnjeval!

V prvi polovici maja so se člani aktiva novinarjev občinskih glasil ljubljanske regije (NOGLR) odločili za pogovor s **Francem HRIBARJEM**, predsednikom mestnega sveta Zveze sindikatov Slovenije, o aktualnih nalogah, s katerimi se trenutno spopadajo mestni sindikati, delavci v združenem delu in širša družbena skupnost. Beseda je tekla o nagrajevanju po delu in rezultatih dela, zagotavljanju socialne varnosti najbolj ogroženih delavcev, o delovnem času in prizadevanjih za boljše produktivnost, o vlogi sindikatov pri oblikovanju cen, pri stanovanjski politiki, prizadevanjih za boljše prekrbo Ljubljancanov ter nenazadnje o vprašanju, kako bodo letos delavci našega mesta letovali. V pogovoru so sodelovali: **JANJA DOMITROVIČ** – glavna in odgovorna urednica Naše komune, **NIKO ISAJEVIČ** – odgovorni urednik Dogovorov, **MILAN PRITEKELJ** – glavni in odgovorni urednik Naše skupnosti, **MARIO L. VILHAR** – urednik Javne tribune in **VIDA PETROVČIČ** – novinarka Zbora občanov, ki je pripravila besedilo za objavo v vseh ljubljanskih občinskih glasilih.

Nova ura spreminja tudi navade

Kakšni so rezultati akcije za večjo produktivnost z uveljavljanjem novega delovnega časa v Ljubljani?

»Sindikatom so ob tej akciji mnogi očitali, da se je lotevamo brez temeljitih analiz o različnih vzrokih in predvsem posledicah, ki jih bo takšna sprememba prinesla. Mi pa smo premaknili delovnega časa, za katero si prizadevamo že več let, podpirali predvsem iz naslednjih vzrokov.

Že dlje ugotavljamo, da odhajajo delavci zjutraj na delo brez zajtrka. V delovnih organizacijah je, kot kažejo statistike, največ nesreč prav v zgodnjih jutranjih urah. Ugotovili smo, da bi ob premaknitvi urnih kazalcev na poletni čas, naši malčki odhajali v vrtnice – po naravni uri – že ob treh, štirih ali petih zjutraj, kar je vsekakor prezgodaj. In nenazadnje, ves svet dokazuje, da je treba delovni čas prilagoditi tistem obdobju dneva, ko je človek za delo tudi najbolj sposoben.

V prizadevanjih za večjo produktivnost smo zato podprli premaknitev delovnega časa na ure, ko lahko največ naredimo. Zato si prizadevamo, da bi ljudje počasi spremenili svoje uko-reninjene biološke navade in jih prilagodili tistim, ki so v svetu že dolgo preizkušene in dokazane kot najbolj produktivne. Seveda pa ključ za boljše proizvodnost ni le v spremenjenem delovnem času, ampak tudi v boljši organizaciji dela – v organiziranju veččimenskega dela, kjer je to mogoče, v zmanjševanju delavnika in uvajanju četrte izmene – in v boljšem izkoriščenju delovnih zmognosti.

Ne gre za to, kot mislijo nekateri, da bi začeli z delom ob devetih ali desetih in da bi uvedli deljen delovni čas. Gre samo za premaknitev delovnega časa za eno uro naprej, v čemer smo v Ljubljani v glavnem uspeli. Združenem delu pa smo dokaj uspešno prilagodili tudi prevoz na delo in z njega. Popolnejša analiza o učinkih te akcije bo narejena v kratkem. Glede deljenega delovnega časa pa še to – v proizvodnji, predvsem tam, kjer delajo izmen-sko, delavci »strahu« pred njim sploh ne poznajo. Povsem razumljivo pa je, da se bodo morali tisti izven materialne proizvodnje, predvsem v upravi skupnih službah in družbenih dejavnostih, prilagoditi ostalim delavcem, da bodo lahko le-ti izven delovnega časa opravljali svoje potrebe.

Zagat v preskrbi ni, težje bo z dopusti

Kakšna je skrb sindikatov za težave delavcev, ki niso neposredno vezane na dela in naloge, ampak na njihovo življenje. Tu mislimo predvsem na prizadevanja za enotno stanovanjsko politiko, boljše prekrbo Ljubljancanov in nenazadnje na letošnje dopuste, ki jih bo večina – predvsem tista s plitvimi žepi – prežvela doma.

»V Ljubljani si sindikati že dolgo prizadevamo za enotno stanovanjsko in komunalno politiko. Nesprejemljivo je dejstvo, da je cena kvadratnega metra opremljenega zemljišča v našem mestu tako različna, da znašajo te razlike tudi do milijon in pol dinarjev. Skrajni čas je, da začnemo zidati bolj poceni in racionalno, predvsem pa organizirano. Ne le tako, da imajo pričakovalci stanovanj vpliv na politiko gradnje, ampak tudi tako, da bodo lahko delavci glede na vložen denar vplivali tudi na njeno kakovost in ceno.

V preskrbi Ljubljancanov z osnovnimi življenjskimi artikli so sindikati odigrali pomembno vlogo. Lani, ko so bile težave z založenostjo trgovin z nekaterimi osnovnimi dobrinami, kot so pralni praški, maslo, meso in drugi, največje, so ljubljanski sindikati odločno nasprotovali uvedbi kakršnihkoli bonov zanje in administrativnemu razdeljevanju življenjskih artiklov. To nam je uspelo predvsem zato, ker smo že nekaj let podpirali in spodbujali združevanje sredstev iz občinskih proračunov ter združevanje dela za primarno proizvodnjo hrane. To dolgoročno dohodkovno povezovanje, na katerega smo mislili pravočasno, nam je pomagalo prebroditi težave s preskrbo in zagotoviti zadostne blagovne rezerve. Pomembno vlogo pri tem so odigrali tudi potrošniški sveti. Omeniti pa moram še en pojav, s katerim smo se srečali.

Kar 30 odstotkov manjkajočih prehrabnih proizvodov je iz Ljubljane odšlo na druga področja republike in države.

Trenutno, ko so počitnice pred vrati, je problem letošnjega letovanja za marsikatero družino najbolj pereč. Sindikati smo želeli s posojili delavcem omogočiti letovanje. Kot veste, predlog zaradi različnih vzrokov ni bil sprejet, saj bi tako še povečevali inflacijo. Delovnim organizacijam smo tudi priporočili da naj z regresom za dopust omogočijo letovanje najbolj socialno ogroženim. Vsekakor bo naval na počitniške kapacitete, ki jih imajo delovne organizacije same, letos večji kot prej. Med drugim smo tudi predlagali, da bi si jih delovne organizacije med seboj menjavale, tako da bi bile res polno zasedene. Prepričan pa sem, da bo kljub temu letos marsikdo ostal za počitnice kar doma.

Na koncu pa nas zanima še, kaj menite o ljubljanskih občinskih glasilih.

»Mislim da zelo uspešno in celovito informirajo krajane o dogajanjih v družbenopolitičnem delu in življenju naslovov v njihovih sredinah. Pomembno vlogo odigrajo glasila vsakič tudi ob konkretnih akcijah – kot je bila na primer akcija za tretji ljubljanski samoprisepek. Uspešnost takšnih političnih akcij je odvisna predvsem od vaše celovite informacije. Včasih se zatakne le pri raznašanju občinskih glasil. Več bi morali pisati tudi o odločanju delegatov v skupščinah, o delegatskem delu in graditvah naslovov ter o ljudski obrambi in družbeni samozaščiti.«